

Проповед 235

До къде съм готов да допусна Бога

Прочит 2. Царе 6 глава, 1 - 15

Скъпи братя и сестри,

Какво място даваме на Бога в живота си? Доколко сме готови да Го допуснем в ежедневието си и доколко сме готови да предадем всичко, което имаме, в Неговите ръце? Задавам тези въпроси, защото често на думи ние сме готови да направим всичко за Бога. Кълнем Му се във вечна вяност, а не след дълго Го предаваме, точно както направиха апостолите в Гетсиманската градина, всички до един – не искаме никой да знае, че сме Негови ученици. И това често се случва без дори да го осъзнаем. Бог ни отваря вратите към вечността, кани ни да бъдем през вечността заедно с Него, дава ни всичко, от което се нуждаем, а ние Го предаваме дори и в малките и ежедневни неща. Стига се до парадокса, че ние живеем двойствен живот – с християните сме вярващи и верни на Бога хора, с хората от този свят, обаче, сме като едни от тях. Като че ли понякога забравяме, че Бог не трябва да е Бог на свободното ни време или само на неделите ни, а Бог на целия ни живот, да владее всяка една област в живота ни, да определя стила и начина ни на живот, да е наш Бог във всяко едно отношение. Един човек вървял по пътя си към големия град. Гледа насреща си – един спрял фургон. Той попитал кочияша: Не би ли ме закарал? Онзи отговорил: Ще те закарам, само че срещу заплащане. Разбрали се. Качил се човекът във фургона и кочияшът подкарал конете. Едва тръгнали, кочияшът видял натрупани на полето снопи пшеница. Решил да си вземе някой и друг сноп, но понеже се страхувал да не го хванат, казал на човека: Аз ще ида да взема пшеница, а ти се оглеждай. Ако видиш някой, дай ми знак. Човекът го изслушал и не казал нищо. Изтичал кочияшът до купчината, грабнал, колкото можал, и бегом се върнал назад. Човекът му дава знак, че някой го е видял. Изплашен, кочияшът хвърлил пшеницата, качил се на капрата и подгонил конете. Като се отдалечили от полето, той се огледал – наоколо нямало жива душа. Ти ме излъга – нахвърлил се той на човека. – Кой ме видя, че съм взел пшеница? – Бог те видя, отговорил човекът, сочейки небето. Той вижда всичко и нищо не може да бъде скрито за Него. Ние постъпваме по подобен начин спрямо Бога. Живеем живота си и се наричаме християни, но често забравяме, че Бог вижда всичко, че Бог наблюдава живота ни. Искаме Бог да бъде близо, за да ни помага, когато се наложи, но искаме да е и далеч, когато не вървим по Неговият път, за да не ни коригира. Забравяме, че Бог е нашият Баща, Създател и Спасител и Го превръщаме в изпълнител на желанията ни. Бог е много повече от това, Той е началото и краят на живота ни, смисълът на съществуването ни. Не правете Бога по-малък отколкото е, не Го омаловажайте. За това ни говори и историята от Стария завет, историята на Божия ковчег, историята на цар Давид.

1. Пътуванията на ковчеза на Завета. Ковчезът на Завета беше изработен под надзора на Божия човек Мойсей, по указание на Бога. Имаше точни указания как трябва да изглежда Ковчезът на Завета, и колко хора трябва да се грижат за Него. Най-важното беше, че този ковчег беше мястото, където Бог обитаваше – Второзаконие 40, 34-38: **“Тогаваше облакът покрити шатъра за срещане и Господната слава изпълни скинията. Мойсей не можеше да влезе в шатъра за срещане, защото облакът стоеше над него и**

Господната слава пълнеше скинията. А когато облакът се вдигаше от скинията, тогава израелтяните тръгваха на път, през всичките си пътувания; но ако облакът не се вдигаше, тогава не тръгваха до деня на вдигането му. Защото Господният облак беше над скинията денем, а огън беше над нея нощем пред очите на целия Израелев дом през всичките им пътувания.” Бог беше избрал скинията, за да присъства там видимо. Невидимият Бог присъства видимо сред народа Си. Ако се върнем малко по-назад от описаната в днешния прочит случка от историята на Божия народ, ще видим, че те бяха загубили ковчега на Завета. При една битка, за да получат Божията помощ, го бяха взели със себе си. Загубвайки битката, загубиха и ковчега на Божия Завет. След това Божият ковчег донесе толкова бедствия на народа на Филистия, че те го пратиха обратно в земята на Израел. Там някъде около Кириат-иарим, в дома на Авиндав. Това е последният разказ за ковчега на Божия Завет. Ковчегът на Завета остава тук повече от 20 години, въпреки че се казва: *“Тогава кириатиаримските мъже дойдоха и взеха Господния ковчег, и го донесоха в Авинадавовата къща на хълма; и осветиха сина му Елиезер, за да пази Господния ковчег. А от деня, когато ковчегът беше поставен в Кириат-иарим, се мина много време - двадесет години. И целият Израелевия дом въздишаше за Господа.”* (1 Царе 7, 1-2). Целият народ на Израел искаше ковчегът да бъде на мястото, определено за Него, а именно в Сило. Нямаше кой да върне ковчега на Божия завет на мястото му. Бог беше избрал скинията за място, където да присъства, ковчега – като място, където да положи Завета си. Никой обаче не се интересуваше от това. Бог беше поставен удобно далеч от царския дворец, далеч от очите на хората, за да може царят да върши това, което иска и което му е удобно. И това много добре е видно от живота и смъртта на цар Саул. Бог не беше удобен – беше отхвърлен и пратен далеч от центъра, за да бъде викан, само когато е удобен.

2. Давид и ковчега на Завета. Когато Давид се възцарява, нещата се променят съществено. След като Израел се обединява, се случват две важни неща – Давид избира града, в който да се установи – това е Ерусалим, който става и Божият град, и второто е, че Давид решава да вземе ковчега на Завета при себе си: *“След това Давид пак събра всички отбрани мъже от Израел на брой тридесет хиляди души. И Давид тръгна от Ваала Юдова и отиде заедно с целия народ, за да пренесе оттам Божия ковчег, който се нарича с името на Господа на Силите, Който обитава между херувимите.”* Давид решава да предприеме много важна стъпка и се подготвя по подобаващ начин: Той събира хората, които са най-важни за него - всички отбрани мъже и тръгва към мястото, на което е оставен ковчегът. Представете ли си какво шествие е било – 30 000 човека, цветът на Израел, всеки облечен в най-добрите си дрехи, облечен и готов за едно наистина голямо събитие – Бог отново се превръща в център на вярата в Израел. Не многото божества и идоли, не врачките и гледачките, а Бог, който е Господ на Израел. Важно е да отбележим, че освен всичко друго, вземането на Божия ковчег в Ерусалим е ясна декларация за това, с Кого Давид иска да е близък. Давид декларира пред очите на целия народ – Аз искам Бог, Господа на Израел, Този, Който ни е извел от страната на робството, Който ни е довел в Обетованата земя, да царува над този народ. Искам Бог да бъде там, където съм аз, Да мога да слушам Неговият глас, да чувам Неговите наставления и да следвам Неговите пътища. В този момент се променя историята на народа на Израел. Царят, този, който ръководи народа, се отказва от своята ръководна роля, за да я даде на Този, на Когото по право принадлежи – на Твореца. Голямото желание на Давид е не да царува, не да ръководи, а да слуша Божия глас. Затова Давид иска Бога до себе си, затова Давид желае Божият дом да е близо до неговия. Той беше разбрал, че Бог е над всичко и е по-важен от всичко. Затова цар

Давид е човек по Божието сърце – той не желае да слуша гласа си и волята си, а да настройва пътищата и сърцето си според Божията воля. Това е нещо, което бележи живота на Давид въпреки грешките и провалите му. Давид ясно заявява с действията си – аз искам да вървя с Бога и да слушам Неговия глас.

3. Отговорност. Нещата обаче не са толкова прости. Отговорността е много голяма. Да живееш близо до Бога не означава да получаваш само привилегии, но и да носиш голяма отговорност. Ние, хората, често сме склонни да приемаме привилегиите, но не и да приемаме отговорностите. Давид осъзна голямата си отговорност чрез една случка при пренасянето на ковчега на Божия завет: **“Когато стигнаха до Нахоновия харман, Оза протегна ръката си към Божия ковчег и го хвана; защото воловете го раздрусаха. Тогава Господният гняв пламна против Оза и Бог го порази за грешката му; и той умря там, при Божия ковчег. А Давид се наскърби затова, че Господ нанесе поражение на Оза; и нарече онова място Фарез-Оза, както се нарича и до днес. В онзи ден Давид се уплаши от Господа и каза: Как ще дойде Господният ковчег при мене? Затова Давид отказа да премести Господния ковчег при себе си в Давидовия град”**. Няма да се спираме на това, което конкретно се случи с Оза, то не е и важно за нашата тема днес. Ясно е едно: Давид се уплаши – твърде голяма е тази отговорност, не мога да изпълня Божиите стандарти. Тази опитност беше важна и Давид разбра: Реша ли да допусна Бога до себе си, реша ли Той да бъде моя Водач и Светлина, аз не само мога да очаквам големи благословения, но трябва да съм готов да нося и голяма отговорност. Има много хора, които постъпват точно по този начин – те се страхуват да допуснат Бога до себе си, защото, не могат да носят отговорността, която произтича от това решение. И това е нещо, което може би всеки един сериозен християнин може да потвърди – отговорността от това да следваш Бога е голяма и тя трябва да даде отражение в живота на всеки един човек, наричащ себе си последовател на Бога. Бог е любов, но именно към тази любов е и нашата голяма отговорност. Това разбра цар Давид: Ако искам да следвам Бога, не мога да очаквам само весели и радостни моменти, трябва да съм готов да понеса и гнева на Бога, когато се проваля, да Му се доверя, но и да съм готов да нося голямата отговорност да се нарека Божие дете. И Давид се уплаши: Не мога да нося тази отговорност.

4. Овид-едом. Когато Давид се уплаши, ковчегът на Завета трябваше да остане някъде. Интересно е да се отбележи, че никъде не се намери място за него. Не забравяйте, че там все пак присъстваха още най-малко 30 000 човека. Нито един не искаше да вземе ковчега в дома си. Очевидно е, че не само Давид се беше изплашил. Тогава се намери компромисно решение: **“и го отклони в къщата на гетеца Овид-едом. Господният ковчег престоя в къщата на гетеца Овид-едом три месеца. И Господ благослови Овид-едом и целия му дом.”** Този Овид-едом е интересна личност и, вглеждайки се в него, ще се изненадаме. Овид-едом прие Господния ковчег в дома си. Това е първото, което можем да кажем за него. От 30 000 верни слуги на Давид, многото верни евреи, нито един не се намери да приюти ковчега, а този човек го направи. Втората и, според мен, важна особеност е, че Овид-едом не беше израелтянин, а езичник. Това е видно още от първото му описание. Той е наречен гетец, което може да означава само че е бил жител на град Гет, който пък е един от четирите големи филистимски града. Знаете ли кой още беше жител на този град? Голиат! Бог избра дома на един филистимец, за да приюти ковчега на Завета. Името Овид-едом означава слуга на едом и то не на племето Едом, а на някакво местно божество. Избирането на мястото на пребиваването на ковчега няма друга причина освен тази, че мястото е много близо до мястото на инцидента. Този Овид-едом прие Господния ковчег и той стоя там цели три месеца. За това време Библията ни казва: **“И Господ благослови Овид-едом и целия му дом.”**

Как изглеждаше това благословение и какво получи Овид-едом, не знаем, но е ясно, че това благословение беше очевидно за хората наоколо. Можем да си направим изводите и паралелите с по-новата история на Израел и дори да видим пророчество в този случай за отношението на народа на Израел към Исус Христос. Те Го отхвърлиха, а езичниците Го приеха. Приемайки жертвата на Исус Христос на кръста, ние хората, които не сме били част от Божия народ, получихме големи благословения само чрез великата жертва на Голгота. Това се получи и тук – един езичник прие ковчега на Завета, който никой не искаше в дома си.

5. Бог се завръща у дома. Виждайки какво става, Давид разбра, че е сбъркал: **“И така, известиха на цар Давид, че Господ е благословил дома на Овид-едом и целия му имот заради Божия ковчег. Тогава Давид отиде и пренесе с веселия Божия ковчег от къщата на Овид-едом в Давидовия град.... Така Давид и целият Израелев дом пренесоха Господния ковчег с възклициание и тръбен звук.”** Да си близо до Бога е най-голямата ценност. И макар, че е голяма отговорност, Бог дава сили за всичко, за което ни е призовал. Това осъзна цар Давид и видя, че близостта на Бога е най-голямото благословение. Тежестта на тази отговорност, беше нещо, което цар Давид усещаше през живота си в моментите, в които се отклоняваше от пътя, по който Бог го водеше. Но благословието беше несравнимо по-голямо. Именно чрез избора на Давид, Ерусалим стана Божият град, символ на идващото спасение, на Божията закрила, именно чрез решението на Давид Господ избра този град, за да постави името Си там. Това е важно да се помни – там, където ние се доверим на Бога, както направи Давид, поканим Го и Му се доверим, където понесем отговорността от това да вървим с Бога, Бог излива благословието Си. Бог Се завръща у дома там, където ние отворим сърцата си за Него и за Неговото присъствие в нашия живот. Не зависи от произхода или дори качествата ни, а по-скоро от готовността ни да поканим Бога в живота си.

6. Докъде допускаме Бога в живота си? Четейки тази история, можем да се запитаем: Докъде допускаме Бога ние. Дали Бог е някъде в периферията на живота ни или е в центъра на всичко, което правим. Историята на Давид и пренасянето на ковчега на Завета трябва да бъде поучителна за нас. Ние трябва да вземем съзнателното решение да приемем Бога в живота си и да Му посветим всичко. Там, където ние сме готови да допуснем Бога близо до себе си, да Му посветим живота си, да поемем отговорността и да вървим с Него, там където ни води, там ще имаме големи благословения. Не се страхувайте да го направите, Бог иска да върви с нас. Този, Който изпрати Сина Си за нас, няма да Се поколебае да излее големи благословения в живота ни. Бъдете Му верни обаче, направете Го център на живота си, смисъл на ежедневието си. Допуснете голямата Му любов да работи с вас и около вас. Бог да ни благослови. Амин,